Ч. 224. Четвер 20 (7) жовтня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

98 засідане I. сесиї IX. періоду з дня 18-го жовтня 1910.

На вчерашнім соймовім засіданю зголосили наглячі внесеня посли: А. Теодорович о запомогу для погорільців села Джуркова і Т. Старух о запомогу для погорільців в Плавчи малій.

П. Т. Старух перед приступленем до дневного порядку просить, щоби на першім місци нарад поставити єго нагляче внесене, бо згоріло ціле село і 1500 мешканців під голим небом гине з голоду.

П. Маршалок ґр. Бадені відповів, що рішене, чи внесене має бути трактоване на початку чи на кінци засіданя, належить до него.

Вчера відчитано нагляче внесене пос. Шецля в тій справі і п. Маршалок піддасть оба під наради на нинїшнім засіданю.

П. Старух покликує ся на реґулямін, після котрого палата може змінити порядок дневний, установлений маршалком. Бесідник обстоює своє внесене.

П. Маршалок відповідає, що не може сего внесеня піддати під наради, бо не може дебати над одним наглячим внесенєм переривати задля другого наглячого внесеня.

Приступлено до дневного порядку. На першім місци стоїть дальша дискусия над наглячим внесенєм в справі виборчої реформи. Промовляли пп. Дудикевич, Тертіль і Стапиньский.

По промові п. Стапиньского замкнено дискусию і приступлено до вибору ґенеральних бесідників. З записаних до голосу кільканацятьох послів один лиш п. Стояловский заявив ся „против“ і п. Маршалок дав єму голос. Бесідником „за“ вибрано п. Бандровского.

По промові тих обох ґенеральних бесідників наглячість внесеня і само внесене принято.

Наглячі внесеня пп. Шецля і Старуха о запомогу для погорільців в Плавчи малій відослано до буджетової комісиї з ухвалою, щоби до трех днів єго полагодила.

Засідане покінчило ся о год. 2. Слідуюче нинї о 10 год. рано.

Вісти політичні.

З австрийской делеґациї. — Ческо-німецкі угодові переговори. — З краєвих соймів.

В австрийскій делеґациї виголосив довшу промову міністер заграничних справ ґр. Еренталь. Він підніс, що на послїднім засіданю делеґациї признано конечність прилуки Босни, але на жаль закинено міністрови нарушене права. Головною річию є ціль, а вибір методи належить оставити міністрови. А власне вислїд і події промовляють за політикою міністра, який може спокійно заявити, що коли би ще раз найшов ся в подібним положеню, то пішов би тою самою дорогою. Пригадав, що не був засадничо противний конференциї европейских держав, але поставив певні услівя, з якими мусів виступити. Делеґациї пересьвідчать ся, що части великих видатків на анексию не викликала сама анексия. Коли би анексиї не переведено в сей спосіб, повстали би воєнні замішаня, а людність заплатила би крім гроший ще власною кровю.

Міністер полемізував також з висновками

---

8)

З подорожи по Канаді.

(Зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Францускa кольонія могла би була ще довго держати ся, як би була мала добрих управителів. Але коли до Канади вислано такого управителя як Біґо (Bigof), котрий лиш того пильнував, щоби гроші кольонії ховати до власної кишенї і такого ґубернатора як Водрель, то Нова Франция мусіла розлетіти ся. В рішаючій битві під Квебеком дня 13 вересня погибли, що правда, анґлїйский вожд Вульф (Wolfe) і французский Монкальм (Montcalm), але все-таки Анґлїєць побив Француза, демократ аристократа. По тій битві побідила також і демократична форма кольонізациї в новім сьвітї аристократичну кольонізацию.

Щоби рішучо знищити свого противника, ужили Анґлїйцї свободи против него і Французам в Канаді полишено повну свободу мови і віри та права. Наслїдки того були такі, що вже в кілька літ опісля жителї Нової Франциї стануди по стороні Анґлїйців до борби против американьских держав, що збунтували ся були против анґлїйского панованя.

Чи богато то помогло? Чи анґлїйска культура виперла францускy знад берегів ріки Льоренцо так як з приморских земель Акадиї, де ледви ще остались румовища з часів Нової Франциї? Оттакі питаня ставив я собі того вечера, коли наш поїзд котив ся в глубину краю, а на другий день рано діждав ся я несподіваної відповіди. По правій руці від нас сьвітила ся в ранїшнім сьвітлї сонця широчезна площа води, котрої другого берега око не могло доглянути, а по ній сунули ся океаньскі пароплави щораз близше до суші. По лівім боці виднів ся хороший, филясто горбоватий край, котрий широкою побережною смугою стелив ся мов ковр аж до води. Були то що найурожайнїйші поля і сїножати, пороздїлювані плотами на множество вузких загонів, що починали ся на горбах, а кінчили ся при березї над рікою. Посеред їх зеленї виринали тут і там білі та червоні обійстя, що по сїрих рибацких хатах покріпляє мої очи як сьвітло того подорожного, що вандрує серед ночи. Тоті обійстя лучили ся від часу до часу в села і малі місточка, в котрих піднимали ся церкви з високими аж до неба сягаючими і поблискуючими вежами, церкви такі пишні і горді, які я видів доси лиш в романьских краях. А коли наш поїзд задержував ся десь в тих селах або містах, то тиснули ся до нас чорноволосі хлопцї і дївчата ґалїйского типу, а мова, якою они говорили, то була француска, написи на двірцях були також францускі, а ґазети, які нам наставлювано на купно, були так само францускі. Отже над рікою Льоренцо ще не щезла була француска культура так як в Акадиї; побідитель вивісив над краєм анґлїйску хоругов, але анґлїйскої мови і анґлїйского способу житя не міг єго жителям накинути.

Около полудня ставала вже ріка щораз вузша так, що вже можна було видїти другий беріг, коли ще висунув ся остров, зарослий красним лїсом. Наконець і той остров щез а вода за ним стала вже лиш так широка як мірно великої ріки. Але ми мусїли ще плисти слизом закрутом, котрий творив ряд красних горбів, що піднимали ся досить стрімко в гору а котрі окружали синю воду так, що она творила тут ніби якийсь залив. По тамтім боці ріки якийсь водоспад, що сьвітив ся мов срібло, надавав цїлому образови краси і житя а в самім серци заливу піднимала ся гордо висока скала, на котрій виднїли ся вали і гармати. Під тою скалою тулило ся до зубочий місто з многими вежами. Імени того міста не потребував менї нїхто казати; я знав, що так добре збудоване місто, під подвійним покровом гори і ріки, що заразом стереже і моря і суші, то лиш одно одиноке місто над рікою сьв. Лаврентия і оно називає ся Квебек.

5.

Квебек і єго займавости. — Край і люди. — В канадийскім готели.

Гордий як Ґранада, красний як Неаполь, вигідний як Дрездно лежить Квебек в головах ріки сьв. Лаврентия. Красне видавало ся менї се місто, коли я із сусїдних горбів споглядав на тоту гору дахів і веж а сходяче сонце відбивало ся від малих поблискуючих вікон. Ще красше виглядало оно, коли я ве-

дра Крамаржа. Супротив твердженя, немов би то переведене анексиї мало викликати яко наслідок відосібнене монархії, вказав ґр. Еренталь з вдоволенем на те, як щирими суть відносини до Італії та висказав надію, що остануть они такими і в будуччині. Доказом сеї щирости є побут міністра Сан Джуляно в Ішлю і з'їзд в Раконіджі. Що до відносин до Росиї, а особливо до конференциї перед прилукою, то міністер вказав на свої довірочні заяви з 1908 р., до яких не може нічого додати. Відносини Австро-Угорщини до держав, а також і до Росиї є добрі. Невдоволене по причині прилуки належить вже до минувшини. Стремліня Росиї і Австро-Угорщини на Балкані є згідні, бо зміряють обопільно до удержаня status quo. Міністер, який остає в зносинах з правительствами Анґлії і Франциї, заявляє, що не поділяє песимізму дра Крамаржа, начеб то панувало певне недовірє у тих держав, викликане політикою міністра.

Що до новославізму підніс міністер, що головної міжнародної засади: не мішати ся до чужих справ, не вільно спускати з ока. Як яка держава править у себе, про те має сама рішати. Годі давати росийскому монархізмови вказівки, як він має поводитись, так само, як ми не згодили би ся на то, щоби нам давали науки що до нашої внутрішної політики.

Міністер обговорював дальше боснійску справу і полуднево-славяньске питане та зазначив, що о відносинах Босни і Герцоґовини до монархії становлять закони з 1880 р., доки оба парляменти тих законів не змінять. Що до відносин до Сербії зазначив бесідник, що становище сербского правительства є поправне. Що до Туреччини і балканьских держав, то вже в exposé висловив він змагане до конвенциї і торговельних договорів з балканьскими державами. Міністер впевняв, що не занехає дбати о дальший розвиток торговельно-політичних зносин з балканьскими державами.

На вчерашнім засіданю субкомітету комісиї ческо-німецкої угоди поставив пос. Френґель іменем Німців внесене на поділ Виділу краєвого на народні секциї. Ческа курия вибирала би членів ческої секциї, а німецка Німців на членів Виділу. Члени більшої посілости прилучувались би відповідно до своеї народности до одної або другої секциї.

Пос. Форшт впіс, аби внесене Френґля перетолковано на ческий язик. Заявив дальше, що то внесене задля територияльного розділу і в теперішних услівях не можна его приняти. Бесідник застерігає собі дальші кроки в тій справі.

Ческі члени промовляли против внесеня п. Френґля, називаючи его неясним і передчасним. Більша посілість заявила, що свое становище супротив того внесеня пояснить аж на слідуючім засіданю.

В істрийскім соймі прийшло вчера до великого заколоту. Хорвати зголосили 60 наглячих внесень і промовляли по хорватски. Маршалок заявив, що не розуміє по хорватски і не може відповідати на запитаня, поставлені в незрозумілім для него язиці. Викликало то великий крик на лавках хорватских послів, котрі кинули ся на трибуну, подерли акти, кидали ріжними предметами на стіл президента, зірвали зелене сукно зі стола і т. д. Прийшло до бійки з італїяньскими послами.

Президент зарядив перерву, по котрій представитель правительства оголосив замкнене сойму.

В долішно-австрийскім соймі поставив пос. Ліхт виясненє, аби квота призначена на будову каналів була ужита на реґуляцию рік яко відшкодоване за понехане будови каналів.

Новинки.

Львів, дня 19-го жовтня 1910

— **Є. В. Цісар** зволив всемилостивійше уділити з приватних фондів погорільцям громади Тенетники в рогатиньскім повіті запомоги в сумі 600 К.

— **Іменованя і перенесеня.** Президент галицкої Дирекциї почт і телеґрафів іменував старшими почтмайстрами почтмайстрів: Фелиц. Кантора в Камінці Струмиловій, Стеф. Слївіньского в Ряшеві 2 і Ів. Захуту в Крешовицях. Рівночасно переніс Слївіньского до Тржебіні. Дальше іменував ад'юнктів, Фр. Цебриньского у Львові почтмайстром в Гнездичові-Кохавині.

— **Краєвий Шкільний Союз** скликує на день 2 падолиста с. р. довірочну нараду з слідуючим дневним порядком: 1) Справа з'орґанізованя статутового товариства „Рідна Школа“. 2) Справа Шевченківского фонду. 3) Дискусия загальна в справі орґанізацийній і фінансовій. Усїх, кому дорога будучність нашої школи і хто сими справами інтересує ся, просить ся зголосити ласкаво свою участь, Ринок 10, „Просьвіта“ — а запросини вишле ся. Година буде подана пізнійше. — За Управу Краєв. Шкільного Союза: Мих. Грушевский, Ів. Брик.

— **З Бережан.** Дня 1 падолиста с. р. о годині 11 рано відбуде ся в Бережанах в сали товариства „Надїя“ віче пасїчників з бережаньского повіта з слідуючим порядком дневним: 1) Реферат п. Роя о шкідливости закоріненої у нас торговлї пчолами, наслідком котрої є надмірне а через те погубне розмножуванє пчіл, 2) тогож проєкт опанованя торговлї меду, воску і пчіл через „Пасїчничо-торговельний Союз“ у Львові, 3) справа устроєня щонедільного курсу пасїчничого в Бережанах а заразом вписи на сей курс. — Всї справи незвичайно важні, тож о численну. — Всї справи незвичайно важні, тож о численну участь просить Виділ Секциї пасїчничої при бережаньскій філїї „Сїльского Господаря“.

— **З салї судової.** Перед львівским судом присяжних станув оногди 24-лїтний паробчак Йос. Шляхтич з Бишова сокальского повіта, котрий скритим способом зробив смерть Олеси Семківній, доньці господаря з тогож села, з котрою хотів женити ся. Родичі і дївчина були ему прихильні, але коли довідали ся, що він ще мусить служити у войску, а що більше, що веде ся неморально і був вже раз караний, дївчина і родичі були вже ему противні. Тоді постановив він зімстити ся і розповідав знакомим, що застрілить дївчину і собі смерть зробить. Дня 26 червня с. р. прийшов він був знову до Семківної і застав там одну із сусідок, котра прийшла остеречи Семківну. То однак не помогло нічого. Родичі запросили Шляхтича на вечеру і балакали з ним. Коли опісля Олеся почала стелити постіль і сказала Шляхтичеви, щоби вже ішов домів, він нахилив ся до неї і нїби шептав її щось до уха, а тимчасом стрілив до неї з револьвера в само серце. Дївчина згинула на місци а убийник втік. Отже вчера станув він за то перед судом і оправдує ся тим, що був пяний.

† **Померли:** О. Омелян Весоловский, парох в Озерянах, номер по довгій а тяжкій недузї в понедїлок в 44 р. житя, а 18-ім сьвященьства.

— **Не пощастило ся бальоном через океан.** Як вже звістно, вибрав ся сими днями з Ню Йорку воздухоплавець Вельман бальоном до кермованя в дорогу через океан Атлантийский до Европи і забрав зі собою ще 6 подорожних. Величезна товпа людий з великим одушевленем випраляла сьмілих воздухоплавців в дорогу, хоч вїтто в першій

чером підпливав по ріці до него а его стрімкі, височезні стінки і незвичайно сьмілі ступені нам карликам в долині заступали дорогу. Але найкрасше представляло ся оно мені, коли я стояв на високій его терасї і дивив ся на брунатні дахи старого міста в долині підо мною та на онтой кусень землї передо мною, котрий дехто в одушевленю порівнує з клясичною околицею грецкої столиції.

Не менше красно представляє ся місто, коли придивити ся его поодиноким частям. Тут був я в Европі, коли став ходити улицями Квебека. Дух благородного пароду уложив плян сего міста і надав ему красок свого богатого житя, як той маляр, що артистичною рукою надає житя свому образови. Цїлий вигляд Квебека нагадував подорожному якесь місто з північної Франциї. Тут була стара торговиця в долїшнім місті з брунатною митовою палатою по середині а по боках сиділи селяни, котрі говорили плавно по француски або якоюсь покрученою анґлїйщиною захвалювали свій товар. Тут була уличка, по котрій треба було іти стрімкими сходами, сто ступенів в гору попри понурі крами зі старими книжками, де продають лиш француску ученість. Сюди виходило ся до горішного міста. На вступі до сего міста єсть уряд почтовий з золотим псом, котрий все ще обгризає свою кість і призначений від давна на то, щоби пригадував ненаситного грабіжника, інтенданта Біґота. Напроти почти стоїть епископска палата, котрої простий бароковий стиль не нагадує ані крихти, тої власти, яку мають ще нинї ті, що там мешкають. За то межи почтою а палатою стоїть вилитий з бронзу Ляваль, найбільший епископ Квебека, котрий мав право усувати королївских ґубернаторів, скоро они не давали церкві того, що їй належало ся.

Тут була дальше улиця з великими склепами, де продають самі футра, а в котрих все ще лиш бобри і медведї складають свої скіри як за часів Шамплена і Фронтнака. Там на горішній торговици була базиліка, найстарша в Квебеку церков, з просторими будинками великої семінариї духовної, з котрої що дня в полудне около першої години виходять молоді канадийскі богослови в довгих синих сурдутах і зелених лентах. Там недалеко католицкої сьвятинї видніла ся й протестантска, анґлїканьска церков, але она цїла сховала ся поза каштанові дерева, мов би знала, що она не має права приналежности до сего француско-католицкого міста. Тут була дальше головна улиця міста, при котрій відбуває ся найбільший рух торговельний а котра могла би бути так само де в Мецу або Лїттіху, як би не, що якийсь злобний Анґлієць виставив на розї свого дому деревляну фіґуру Вульфа в червонім кабатї, того молодого бриґадира, котрий одного красного дня завзяв ся був здобути гордий Квебек і відобрати его на завсїгди від француского короля.

Не треба забути й на ту найживотнїйшу зі всїх в Квебеку улиць, на котрій хати підпирають себе взаїмно поперечними бальками, на котрих практичні жителї міста поробили собі бальконы і коритарі. Там на горі залагоджують они байдужно всїлякі інтереси, підчас коли сподом попід ними ходять цікаві туристи або перепихають ся з трудом серед глоти в зелено-білих повозах, тих дивних квебецких фіякрах. Тут було наконець за містом перед его брамами велике, самотне побоєвище, на котрім лиш простий обеліск розказує про побіду Вульфа; а прецї его дїло, за котре він житєм заплатив, повалило Нову Францию, основало британьску північну Америку і дало можність основати ся Сполученим Державам.

За кождий раз, коли я походив по містї, вертав я на ту терасу, що названа по імени колишнього ґенерального ґубернатора Дїфферена. Тут на краєчку найбільше з цїлої Америки трогаючого краєвиду і при споді найкрасшого готелю Канади сходить ся цїле товариске житє Квебека. Тут грає музика як на базарах у Франциї, тут сидять горожани міста і попивають вино і пиво або каву, мов би нїчо не знали о тім, що в Америці проповідує ся тверезість, тут назначують собі сходини ті молоді, котрим здає ся, що до них належить не то Канада але й цїлий сьвіт. На всїх споглядає бронзова статуа Шамплена а глубоко в долині ріка сьв. Лаврентия котить свої сині води до моря.

(Дальше буде).

хвили її не думав, щоби Вельмен і его товариші пускали ся дійстно в так небезпечну дорогу. Але небавком показало ся, куди Вельмен прямує. Вельмен дав телеграфом без дроту внати о собі: „Всьо іде добре. Летимо в північнім напрямі, щоб дістати ся до лінії трансатлянтиских пароплавів. Ми віддалені мабуть 300—800 миль від берега. Точних дат не маємо“. Дальша вістка, яку вислав Вельман, уже не така оптимістична: „Наше положенє менше корисне. Боремо ся дальше“. Слідуюча депеша звучить: „Ми спинили мотор і пливемо в напрямі північно-східнім зі скоростию 25 узлів на годину. Панує густа мрака. Не можна робити спостережень. Надана около 1 години в ночи телеграфом без дроту депеша Вельмена звучить коротко: „Всьо добре! Adieu! Бальон летить лінією трансатлянтиских кораблів“.

Від часу сеї послідної депеші пропав був весь слих за Вельменем. З Ню-Йорку через Льондон наспіла була вчера депеша, що від 30 годин нема ніякої чутки про Вельмена. Обава о судьбу Вельмена і его товаришів стала тим більша, коли розійшлась чутка, що на мори від Західних Індий надходить страшенна буря. У фахових кругах були навіть відразу того переконаня, що сьміле се підприємство готово закінчити ся коли не якою катастрофою то напевно неудачою. Говорено навіть зовсім отверто, що Вельмен сам зміркує грозячу єму небезпечність і спустуть ся або на сушу або на якийсь корабель, котрий его відтак назад привезе.

Фахові круги добре виворожили. Вельмен і его товариші спустили ся з великим трудом на корабель „Trent“ серед моря в місци, котре дасть ся означити лиш мірою, а то 35 степенів 43 мінут північної ширини і 68 степ. і 18 мін. східної довготи. „О уратованю Вельмена доносять нині з Ню-Йорку:

Ратунок наступив у віддалі більше менше 450 миль на полуднє від острова Зенді-Гук. Капітан корабля „Trent“ одержав о 4 год. 30 мін. телеграфом без дроту відомість, що пасажири бальона хотіли би опустити бальон. Корабель плив тоді за бальоном, котрий летів зі скоростию 12 миль на годину. Капітан завізвав пасажирів бальона, щоби задержали ся і всіли до лодки ратункової. Той вихід з бальона і всіданє до лодки ратункової було сполучене з великими трудностями. Коли Вельмен зі своїми товаришами всів до лодки, бальон підняв ся у воздух і полетів. Вельмен заявив, що бальон так дуже збив ся з дороги, котрою мав летіти, що годі було відбувати дальшу дорогу.

В кругах маринарки говорять, що Вельмен мав велике щастє, бо місце, в котрім его уратовано, знаходить ся поза звичайною лінією дороги пароходів. На всякий случай бальон перебував у воздусі 69 годин і в наслідок того побив всі дотеперішні рекорди.

— **Обманьство на 65,000 корон.** Як тепер показує ся, то документи, при помочи котрих Зінґерови удало ся виманити від львівскої філії австрийского Заведеня кредитового для торговлі і промислу гроші, були знаменито пофальшовані а навіть мантій — коли так можна сказати — сам себе сфальшував. Коли урядник згаданого банку, п. Ґольдштайн, прийшов до готелю, щоби виплатити Зінґерови гроші, дверник звернув его увагу на то, що той гість має перуку на голові і приправлені пабороди. П. Ґольдштайн зайшов відтак до компати Зінґера а коли той сказав єму клич „шевіот“ і виказав ся поручаючим листом, п. Ґольдштайн виплатив єму згадану суму а Зінґер після формальностий банкових підписав єму квіт три рази. Ще й то звернуло увагу п. Ґольдштайна, що хоч то був сумерк, Зінґер не хотів засьвітити електричної лямпи, оправдуючись тим, що его болять очи.

З під числа готелевого вийшли всі три разом: п. Ґольдштайн, возьний і той якийсь Зінґер. Коли доходили вже до дверника, Зінґер вернув назад на гору, кажучи, що забув хустку. Від сеї хвилі пропав слід за ним і може бути, що він вийшов через каварню Брайтмаєра, яка знаходить ся в сім місци. Тимчасом у п. Ґольдштайна виробило ся таке підозрінє що до особи Зінґера, що він лишив возьного перед готелем і казав єму уважати, чи не вийде Зінґер а сам пішов до дирекциї, звідки віднесли ся до Берна. Заким однак їх получено телефонічно, минуло 5 чвертий години.

Коли з Берна наспіла відповідь, що звідтам не висилано ніякого такого листу, повідомлено зараз поліцию, котра обсадила сейчас дворець головний і на Підзамчу. О 7 год. 35 мін. розіслано телеґрами до Відня, Кракова, Станиславова, Стрия, Лавочного і до міст на провінциї. Вчера рано повідомлено дирекцию поліциї, що в Лавочнім арештовано якогось підозріного чоловіка, котрий каже, що єсть „райзендером“ (посередник або аґент купецкий, що їздить по ріжних містах). Вечером приїхав до Лавочного п. Ґольдштайн, але не розпізнав в арештованім того якогось Зінґера. Слідство виказало небавком, що арештований називає ся Літман і не має зі справою банкового обманьства нічого спільного.

Мантій, хотячи очевидно збити поліцию з тропи, прислав до готелю картку кореспонденцийну, писану на машині по німецки слідуючого змісту: „Прошу задержати мою комнату, бо я виїхав в інтересах на один день. Л. Зінґер“. Управа готелю відослала картку на поліцию, а там добачено, що печатка вибита на надавчій почті було зовсім замазана.

Про самого мантія розповідають, що він в понеділок по полудни о годині пів до 4-ої заїхав з двірця на Підзамчу до готелю „Метрополь“ і зажадав комнати. Він представив ся яко Леопольд Зінґер, купець з Берна, говорив лиш по німецки і пригадав, що управа готелю одержала ще в суботу телеґраму від него з просьбою о приготовленє на понеділок комнати для него. Був то чоловічок низького росту, худощавий, мав рудаве волосє і малі пабороди, а одно око мав завязане опаскою. Лице мав помальоване. Перед службою, котра добачила, що він носить приправлене волосє, казав, що мусить носити перуку, бо має рану на голові. Розгостившись в готели, дав дверникови спис кількапайцяти купців, що торгують сукном і просив о вишуканє їх адрес. За то дав дверникови 4 корони.

— **Львівский руский народний театр** „Рускої Бесіди“, під дирекциєю Йосифа Стадника. Саля „Ґвязди“ ул. Францішканьска ч. 7.

В середу, дня 19 жовтня 1910 „**Вій**“, фантастична оперета в 4 діях після повісти Гоголя, написав Кропивницкий (інструментация М. Коссака). — В четвер, дня 20 с. м. „Филї моря і любови“, трагедия в 5 діях а 7 відслонах Франца Ґрільпарцера в перекладі П. Карманского.

Ціни місць враз з додатком на фонд емеритальний артистів, та оплатою для бідних міста: Крісло 1-рядне 2 К 50 с., II-рядне 2 К, III-рядне 1 К 75 с., Партер 85 с., для учеників, війска і селян 55 сот.

Раз куплених білетів каса не перемінює, ані не звертає за них гроший. Білети продає Книгарня Наук. Тов. ім. Шевченка, Ринок ч. 10 (Телефон ч. 875), а в день вистави від год. 6 вечером каса театру.

Дирекция звертає увагу, що не вільно впроваджувати на салю дітий без білєту.

Початок представлень о 7 вечером.

Телеґрами.

Краків 19. жовтня. До нині не наспіло від російских властий жаданє видання Мацоха. Повідомлено его о арештованю в Гамбурзі Залоґа. На то Мацох відповів: Тішу ся дуже, що его арештовано, бо скаже правду.

Ченстохова 19. жовтня. Судия слідчий Бахтяров, поліцмайстер Чесваков і комісар Денісов розсліджували в скарбници дорогоцінности, котрі Олена Мацохова полишила у шваґра в Шреняві, чи не походять они з крадежі в скарбници.

Відень 19 жовтня. „Budapest. Corr.“ доносить, що фахові референти обох міністерств скарбу зібрали ся нині на дальші наради в справі банковій і виплат в готівці. Наради обох президентів кабінету і обох міністрів скарбу навіть колиб референти скінчили скорше свої наради, не відбудуть ся перед понеділком, бо др. Білінський повістане до суботи у Львові, щоби брати участь в нарадах галицкого сойму.

— **Білград** 19 жовтня. - Виданий вчера о 10 год. вечером білєтин звучить: Загальний стан недужого наслідника престола не змінений. Недужий приняв трохи поживи. Живчик 102 трохи сильнійший, теплота 40, віддих 40;

Одеса 19 жовтня. Часописи нотують чутку о уступленю ґен. Толмачева зі становища начальника міста Одеси. Наслідником его має стати знаний ґенерал Думбадзе.

Ціна збіжа у Львові.

дня 18-го жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·80	до	10·—
Жито	6·70	„	6·90
Овес	7·30	„	7·50
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·50
Рипак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	7·30	„	7·50
Бобик	7·30	„	7·50
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	75·—
Конюшина біла	90·—	„	105·—
Конюшина шведска	60·—	„	70·—
Тимотка	35·—	„	38·—

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

В друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).